

บทนำ

เรื่องเล่าประจำโรงเรียน

ภายในห้องก็เต็มไปด้วยแสงสลัวจากเปลวเทียนนับร้อยนับ มีหญิงสาวคนหนึ่งสวมชุดนักเรียนนั่งอยู่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ ภาพที่สะท้อนจากกระจกเงาคือใบหน้าของตัวเองที่เต็มไปด้วยความเศร้าหมองและรอยน้ำตา แต่ทว่าภายในกระจกเงาบานนั้น ตาของเจ้าหล่อนกลับเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นอย่างแสนสาหัส

หญิงสาวค่อยๆ หันมาหยิบคัตเตอร์ขึ้นมาจุดใบมีดออกพอประมาณ ความคมกริบของมันยามสะท้อนกับแสงเทียนส่องประกายแววับ แม้ไม่ได้สัมผัสแต่แค่มองก็พอจะเดาออกได้ว่าหากปลายของสิ่งนี้มีคมสัมผัสเข้ากับผิวบางๆ ของมนุษย์จะเป็นเช่นไร...

ไม่ต้องจินตนาการให้เสียเวลา...

คัตเตอร์อันคมกริบถูกเฉือนเข้าที่ปลายนิ้วชี้ของหญิงสาวคนนั้นอย่างไม่ลังเล ไม่มีเสียงร้องของความเจ็บปวด มีเพียงรอยยิ้มที่ยากจะคาดเดาความหมายของเธอปรากฏในกระจกตรงหน้า ปลายนิ้วที่ชุ่มไปด้วยเลือดค่อยๆ วางลงบนกระจกก่อนจะลากมันไปมาจนปรากฏเป็นถ้อยคำว่า...

‘แล้วฉันจะกลับมา’

เสียงหัวเราะอันน่าสะพรึงดังขึ้นภายในห้องแห่งนั้น ดวงตาที่ฉายแววโกรธเกรี้ยวยังคงส่องประกายภายใต้แสงเทียน หญิงสาวมองสารรูปของตัวเองแล้วยิ้ม เธอสวย เธอหุ่นดี เธอผิวขาว เธอดีไปเสียทุกสิ่ง แต่ไอ้สิ่งที่เธอมีดี...นั่นคือสิ่งที่พาความหายนะมาสู่ชีวิต

เกลียด...ฉันเกลียดตัวเอง...ฉันเกลียดคนในกระจก!

ว่าแล้วกำปั้นน้อยๆของหญิงสาวก็ทุบปังเข้าไปที่กระจกจนแตกดังเพลิง กระจกเงาแตกออกเป็นวงกว้างเผยให้เห็นเงาของคนที่นั่งอยู่บิดเบี้ยวไปตามแสงสะท้อน เธอหัวเราะร่วนก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบเศษกระจกอันคมกริบออกมาหนึ่งชิ้น มองมันด้วยสายตารักใคร่ราวกับมันเป็นของขวัญของรักของหวง

เสียงฟ้าผ่าดังปัง!

กระจกชิ้นนั้นถูกปาดเข้าที่คอของหญิงสาว ไม่มีเสียงร้อง ไม่มีเสียงโอดครวญ มีเพียงเสียงหัวเราะหึหึในลำคอที่เลือดกำลังพุ่งกระชูดออกมาตามจังหวะการเต้นของชีพจรที่ค่อยๆ เบาลง...บาลงทุกวินาที...แล้วฉันจะกลับมา...แล้วฉันจะกลับมา...แล้วฉันจะกลับมา...

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...”

กลุ่มนักเรียนสาววงใหญ่แตกฮือทันทีที่ฟังเรื่องเล่าตำนานของโรงเรียนจบ คนเล่าหัวเราะชอบใจที่ทำให้เพื่อนตลกอกตลกใจได้

“โอ๊ย...หัวใจจะวาย” หญิงสาวในกลุ่มบ่นพลางเอามือทาบอก แล้วถอนหายใจยาวๆ ออกมา

“นั่นสิ...เออ...ว่าแต่มันเป็นเรื่องจริงหรือ?”

“จริงไม่จริงไม่รู้ แต่เห็นรุ่นพี่เขาเล่าต่อๆ กันมา เขาว่ากระจกบานนั้นถูกเก็บไว้ที่ห้องเก็บของบนหอนอนชั้นสี่ และวิญญาณของผู้หญิงคนนั้นยังสิงอยู่ที่กระจกนะ ไม่ยอมไปผุดไปเกิดสักที ‘ไม่รู้ทำไม’ คนเล่ารีบบอกรายละเอียดที่ได้รู้ต่อมาจากคนอื่นอีกที เพื่อนๆ ฮือฮากันเสียงดังอีกรอบ “นี่ๆ แค่นั้นยังไม่พอนะ เขาว่าถ้าใครอยากได้อะไร

ให้ไปขอกับกระจกหลังเตียงคืน ได้ผลด้วยแหละแก แต่ต่อมาคนที่ขอ ก็หายตัวไปเสียเฉยๆ”

“หายไปไหนหรอ” สาวแว่นเอ่ยถามด้วยความสอด้รู้
คนเล่ากลอกตาไปมาแล้วจ้องหน้าเพื่อนทีละคน ความเงียบ
ทำให้ได้ยินเสียงลมหายใจของผู้ฟังที่กำลังตื่นเต้นอย่างชัดเจน

“ก็อยู่ข้างหลังแกไง!”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...”

แล้ววงก็แตกฮืออีกครั้ง...

ใครจะรู้ว่า...เรื่องเล่า...มีจริงหรือไม่ ?

แต่บางครั้ง ‘เรื่องเล่า’ อาจไม่น่ากลัวเท่า ‘เรื่องจริง!’